

met steeds

Die op den Heere vertrouwt
zal niet beschaamd worden.

door
J. Verhagen Jr.

Lith. M. P. B. v. d. V. v. d. V. v. d. V.

624.

DE ERVEN J. I. NIERSTRASZ-'s HAGE.

Lith. M. D. Bogusoff's Vucht

.....riep hij God aan, die zijn onschuld kende.

642/17.

**DIE OP
DEN HEERE VERTROUWD,**

ZAL NIET BESCHAAMD WORDEN.

Een Verhaal

DOOR

J. VERHAGEN Jr.

A M S T E R D A M.

J. V L I E G E R.

EERSTE HOOFDSTUK.

Vaders laatste woorden.

Aan het einde van een klein dorp in Gelderland, stond eene armoedige, maar toch bevallige boerenwoning, geheel omgeven door klimop, wier dichte takken aan menig vogelpaar een plaatsje voor hun nestje aanbood. Het had een vriendelijk vroolijk aanzien. De bewoners echter gevoelden zich verre van vroolijk, althans die knaap, die de luiken sluit, veegt zich met de mouw van zijn gelapt buis de tranen uit de oogen.

Waarom weent hij? Wat is de reden dat hij nu, terwijl de zon nog helder schijnt, de luiken dicht doet?

Laat ons met hem de woning intreden, dan wordt het ons duidelijk.

Armoedig is het hier binnen en vuil ook. Het schijnt of hier eene vrouwenhand wordt gemist. Nu, dat wordt er ook. De moeder van Dirk — zoo heet de knaap — is gestorven toen hij nauwelijks twee jaren oud was. Hij is nu acht, en herinnert zich niet veel van haar, maar dat zij de beste moeder van de wereld voor hem geweest was, dat gelooft hij zeker.

En zijn vader?

Juist deze is oorzaak, dat de knaap weent en de luiken sluit. Zie maar in de bedstede, daar ligt zijn vader met gesloten oogen en het klamme zweet op het gelaat; hij is stervende. Weenende plaatst Dirk zich nevens zijn bed en bedekt zijn vaders handen met kussen. „Vader!” — zoo vraagt hij — „gevoelt ge u wat kalmer; nu hindert de zon u niet meer, is 't wel?”

De stervende opende even zijne oogen en schudde ontken-
nend het hoofd.

Langen tijd hoorde men niets anders dan het gorgelen van den stervende en het snikken van Dirk. „Och, — klaagde deze — straks ben ik een wees, wat zal er van mij worden? Wie zal zich mijner ontfermen?“

Juist drong een zonnestraal door de gescheurde luiken, en verlichtte het gelaat van Dirk's vader, waarop kalmte en onderworpenheid te lezen waren. Even ontsloot hij zijne oogen en sprak met flauwe afgebroken stem: „Dirk! deze zonnestraal komt van God, en predikt ons zijn almacht en alomtegenwoordigheid. Denk zoo dikwijls gij de stralen der zon aanschouwt dat God nabij u is en al uwe daden en handelingen opteckent. Wat u ook overkomt, vertrouw in alles op God, dan zal het u welgaan. Vergeet nimmer de woorden van uw stervenden vader.“

Meer kon hij niet zeggen, nog eenige malen opende hij zijne oogen, en bewoog zijne lippen, maar al zwakker en zwakker werd zijne ademhaling en na eenige oogeblikken was hij niet meer.

Nooit had Dirk een nacht zoo akelig als deze doorgebracht. Aan slapen dacht hij niet. Nu eens boog hij zich over zijns vaders lijk en bedekte diens ijskoude lippen met kussen, dan weder plaatste hij zich voor het bed en liet het hoofd op beide handen rusten, of riep met luide kreten: „Vader! Vader!“ alsof de overledene het nog hooren kon. Dirk was diep bedroefd.

Toen de morgen aanbrak, scheen hij een weinig tot zich zelf te komen. Hij plaatste zich voor de tafel en overdacht zijn toestand. Hoe meer hij echter dacht, hoe donkerder de toekomst hem toescheen. Eindelijk, uitgeput door droefheid en vermoeienis, viel hij in eene diepe sluimering en droomde dat hij zich in een groote tuin bevond. 'al van bloemen prijkten om hem heen, waarop bont gekleurde vlinders fladderden. Een lieflijk beekje vloede met zacht gemurmel op eenigen afstand van hem henen, terwijl een aantal boomen met schoone vruchten prijkende, de vogels schenen uit te lokken om,

schommelende op hun twijgen, een lied te zingen ter eere van Hem die hen geschapen heeft. Plotseling wordt hij door eene duisternis overvallen, die hem belet één stap voor zich uit te zien. Hij weet niet waarheen zich te wenden en blijft roerloos staan. Daar verneemt hij in de verte muziek, zoo schoon als hij nog nooit gehoord had. en het schijnt hem toe alsof de duisternis aan den horizon breekt en een slauw licht zichtbaar wordt. De muziek komt nader en neemt in schoonheid toe. Het licht verdrijft de duisternis en overtreft eindelijk den glans der zon in pracht. Toen zijne oogen een weinig aan dien glans van het licht gewoon waren, ziet hij een aantel gedaanten in het wit gekleed, met gouden kronen op het hoofd en palmtakken in de hand, zwevende langs den beek, zonder zelfs den grond aan te raken, en liederen zingende, die hem toeschenen van engelenlippen te vloeien. Onder deze zingende koren ontwaart hij ook zijn vader. Dirk steekt de armen uit: »Vader! — roept hij uit alle macht — neem mij met u, of blijf bij mij!» »Onmogelijk! — antwoord deze — maar denk aan mijn laatste woorden, dan zal het u welgaan. Die op den Heer vertrouwt, zal niet beschaamd worden.« »O, neem mij nu mede« roept Dirk andermaal, de armen naar zijn vader uitstreckende, en wordt wakker.

De zon stond reeds hoog aan den hemel toen hij ontwaakte. Een harer stralen drong weder door de nog gesloten luiken en bescheen het marmerkoude gelaat van den doode. »Ach! — riep Dirk — was dat maar een droom, dat licht, die muziek en die wezens? Maar neen! — liet hij er eenige oogenblikken later op volgen — het was meer dan een droom, dat getuigt die lichtstraal, die vaders hoofd als met een stralenkrans omgeeft. Ik zal uw wil volbrengen, lieve vader! en altijd het licht volgen dat van boven komt. De stralen der zon zijn steeds getuigen dat God nabij mij is en alles ziet en hoort, en ook eenmaal rekenschap zal vragen van al mijne daden. Geef mij, o God! de kracht, om altijd

uwen wil te doen, opdat ik eenmaal, even als mijn lieve vader, bij U kom, om U voor eeuwig te loven.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Strikken gespannen.

Eenige maanden zijn er verlopen. Wij treffen Dirk thans in een ander dorp aan, bij een bloedverwant zijns vaders, die eigenaar van een groote boerderij en daarbij rijk doch verbaazend gierig was. Deze had hem na den dood zijns vaders in dienst genomen, omdat hij nog al groot voor zijn jaren was, en geen loon behoefde te verdienen, want — zeide hij — kost en inwoning is genoeg voor zulk een jongen.

Hij kon hem trouwens goed gebruiken om de koeien te melken, boodschappen te doen en in andere kleinigheden behulpzaam te zijn.

Dirk kon zich zeer goed in zijn nieuwe werkkring schikken. Al wat hij deed verrichtte hij met ijver, en spoedig hielden, zoowel de mannen als de vrouwen, die bij zijn meester in dienst waren, veel van Dirk de wees, zooals zij hem noemden.

Een was er echter, die Dirk nooit een goed woord gaf, maar hem haatte. Deze was de huishoudster.

De boer, die slechts aan geldverzamelen dacht, was niet getrouwd maar had een oude dienstbode, die even gierig was als hij zelf, belast om voor zijn huishouden te zorgen. Deze had altijd iets op Dirk aan te merken. Had hij voor haar eene boodschap gedaan, en dacht zij dat hij wat lang was uitgebleven, dan schold zij hem voor een luie jongen, die zijn voedsel zelfs niet waardig was, en dus best gemist kon worden. Dat di: Dirk griefde, behoeven wij niet te zeggen: maar nimmer sprak hij tegen en hoorde haar brommen geduldig

aan, altijd denkend: »God hoort het, en weet dat ik in deze onschuldig ben.«

Op zekeren dag werd Dirk naar de stad gezonden om eenige levensmiddelen, die op het dorp niet voorhanden waren, te koopen. Het geld dat hij daarvoor medekreeg, wikkelde hij in een papier en stak het in de zak van zijn buis.

Het was koud buiten. De winter, die laat was begonnen, deed zich hevig gevoelen. De sneeuw, die nog al hoog over de aarde lag gespreid, was oorzaak dat hij niet zoo spoedig kon loopen als hij wel gewenscht had.

Toen hij in de stad kwam en zijne gekochte waren betalen wilde, vond hij een kwartje te weinig in het papier. Hij bedacht zich nog eens goed, en ja, hij herinnerde zich dat de huishoudster op iets wat juist vijf en twintig centen kostte, niet had gerekend.

Verkleumd van koude kwam hij des middags thuis.

De knechts waren juist gereed om te gaan eten.

Dirk had honger; daarom liep hij spoedig naar de kamer, waar hij zeker was de huishoudster te zullen vinden, klopte aan en trad binnen.

»Luie vlegel, ben je daar eindelijk! — waren de eerste woorden waarmede hij werd begroet. — Waar ben je geweest? Je zult van middag geen eten hebben, hoor!

Dirk begon te schreien en deelde nu ook mede dat hij een kwartje te weinig had medegekregen.

»Dat is niet waar — kreeg hij ten antwoord — dat zal je versnoept hebben; maar wacht, ik zal je helpen, kom eens mede!«

Dirk volgde haar naar de kamer, waar de boer zich bevond. Nimmer was hij daar geweest; niemand mocht ooit deze kamer betreden dan de boer en de huishoudster. De boer was juist bezig te tellen hoeveel geld hij het bijna verloopene jaar had overlegd. Het scheen nog al naar zijn genoegen te zijn, want glimlachend staarde hij op de schijven, die aan hoopjes

voor hem lagen. Toen hij opzag en het booze gelaat zijner huishoudster en de weenende Dirk gewaar werd, verdween de glimlach van zijne lippen en vroeg hij, op ruwen toon, wat de reden hunner komst was.

Nu werd door de huishoudster verteld dat Dirk een kwartje had gestolen van het geld waarvoor hij boodschappen moest doen; dat hij een luie jongen was, ondankbaar genoeg om zijn weldoener te bestelen, ja die, in één woord, niet waardig was om langer in dienst te blijven.

De stralen der najaarszon drongen thans de kamer binnen en schenen Dirk in het gelaat, als wilden zij hem toeroepen: »Vertrouw op den Heere, Hij ziet u en verlaat u niet!»

Dit gaf den knaap moed, en met heldere stem betuigde hij zijne onschuld en beriep zich op Gods alwetendheid. Maar de boer, die geen tegénspraak dulde en aanhoudend door zijne huishoudster werd opgestookt, wilde hem niet eens aanhooren, viel hem gedurig in de reden, overlaadde hem met scheldwoorden en zeide: »Ondankbare deugniet! maak dat je weg komt, en waag het nooit weer op mijn grond te komen!»

De huishoudster nam hem bij een arm, zette hem deur de uit en beval hem zoo spoedig mogelijk het erf te verlaten

Daar stond Dirk nu, midden in den winter, zonder woning, zonder eten, ternauwernood kleederen aan het lijf om hem tegen de koude te beschutten.

Wat moest hij nu beginnen?

Hij zag opwaarts, en den hemel aanschouwende, die door de ondergaande zon was gekleurd, riep hij in de sneeuw knielende uit: »Op U alleen, o God! is thans mijne hoop. Wijs Gij mij den weg aan dien ik volgen moet. O! ontferm U over mij, arme wees,«

Dirk stond op. Hij gevoelde het, zijn gebed was verhoord en de Heere zou voor hem zorgen.

Stil liep hij nu het huis om. naar de schuur, waar hij wist dat twee knechts werkten die hem bijzonder genegen waren. Aan dezen vroeg hij een stuk brood, dat zij hem gaarne van

het hunne gaven. Toen zij zijn ontslag vernamen en de reden waarom, raadde zij hem aan om der nacht in de schuur door te brengen, dan kon hij morgen den boer trachten te bewegen om van besluit te veranderen; zijn drift zou dan wel bekoed zijn. Ook laakten zij het gedrag der huishoudster zeer.

Dirk sloop dien nacht zeer gerust. Hij had een gerust geweten, dus was het hooi hem even welkom als een koning dons en satijn.

Met het kriecken van den dag ontwaakte hij. Na God gedankt te hebben voor de genoten rust en zich in zijn hoede te hebben aanbevolen, verliet hij de schuur.

Snepend woei de wind en drong door zijne kleederen. Het was zeven uur, en ten acht ure was de boer gewoon zijne woning te verlaten. Dien tijd moest Dirk afwachten.

Bibberend van koude, met zijn petje in de hand, smeekte hij den boer, toen deze buiten kwam, hem niet weg te zenden; hij zou zeer goed oppassen en de Heere was getuige zijner onschuld.

Bij het aanhooren van den knaap, moest het hardste hart breken. Ook de boer was bewogen. Hoewel hij niet overtuigd was van Dirk's onschuld, vergaf hij hem de misdaad waarvan hij verdacht werd, en gelastte hem zijn gewoon werk weer op te vatten. »Ik doe dat — zeide hij — niet alleen omdat ik medelijden met u heb, maar vooral om de herinnering aan uwen vromen vader.»

Toen de huishoudster vernam dat Dirk blijven mocht, was zij woedend, balde de vuisten en zwoer dat zij niet rusten zou, voor Dirk van de plaats was weggejaagd.

DERDE HOOFDSTUK.

Alles tegen.

Weer waren eenige maanden verloopcn. De boer had Dirk lief gekregen, omdat hij getrouw zijn plicht deed, nooit morde of tegensprak als hem iets opgedragen werd, ja, met plezier, als ware het voor hem een genot, de wenschen van zijn meester als bevelen beschouwde.

Ook de dienstboden hielden veel van hem en noemden hem : de vlugge wees. Hij was dan ook altijd gereed als zij zijn hulp noodig hadden, ja zelfs voor zij hem vraagden, wist hij reeds waarin en waaraan, hij hen behulpzaam kon zijn.

Alleen de huishoudster haatte hem met een volkomen haat.

Niets kon hij doen of zij had daarop iets aan te merken. Dikwerf sloeg zij hem, schold hem voor een luiaard en zeide : dat hij genadebrood at, want toen zijn vader moest begraven worden, was de opbrengst der meubelen nauwelijks toereikend om een doodkist te koopen. Hij was uit medelijden in dienst genomen, doch verdiende zijn zout niet, veel minder zijn voedsel.

Hadden de dienstboden niet gezorgd dat hij geen honger behoefde te lijden, waarlijk hij ware dan meermalen met ledige maag des avonds ter ruste gegaan.

Waarom haatte de huishoudster hem ?

Waarom deed zij wat zij kon om Dirk het leven zuur te maken ?

Waarom hitste zij den boer op om Dirk weg te zenden ?

Dit zal in den loop dezer geschiedenis blijken. Wij weten reeds dat zij gezworen had niet te rusten voor Dirk was weggejaagd. Zij had daartoe een plan gesmeed een duivelenhart waardig.

Op zekeren morgen ontwaakt de boer, en wil op zijn horloge — dat altijd 's nachts op een tafeltje voor zijn bed lag— zien hoe laat het is.

Het horloge ligt er echter niet, en toch wist hij zeker dat hij het op de gewone plaats gelegd heeft.

Hij staat op en ontdekt dat de deur zijner kamer, die hij den vorigen avond had gesloten, geopend was en slechts aanstond.

Dat was een vreemd verschijnsel.

Wie zou dien nacht in zijne kamer geweest zijn en het horloge hebben ontvreemd, zonder meer stukken van waarde mee te nemen? Had hij het ook ergens anders gelegen? Dieven hadden voorzeker ook zijn secretaire, waarin veel geld geborgen was, open gemaakt en den rijken inhoud daarvan medegenomen. Hij sliep wel vast, maar toch zoo vast niet of hij zou door het geweld ontwaakt zijn. Dat hij zijn uurwerk ergens anders gelegen had, kon hij ook moeielijk gelooven, want waar hij zocht, hij vond het niet. En dan die open deur. De boer riep de huishoudster. Deze sloeg de handen in elkaar, zeide dat het ook voor haar een raadsel was, dat zeker een der knechts of meiden het horloge gestolen had en drong er sterk op aan om den burgemeester te ontbieden en hem de zaak te laten onderzoeken.

„Laat ons eerst nog eens zoeken”, zei de boer.

Dit geschiedde.

Alle mogelijke plaatsen werden nagezien, alle hoeken doorzocht, doch te vergeefs. Het horloge werd niet gevonden.

Nu werd de burgemeester geroepen, en toen hij kwam, liet hij elk der dienstbaren hun goed uitpakken, doch vond bij niemand wat hij zocht.

Dirk trad juist de woning binnen toen de burgemeester, aan het terugvinden wanhopende, gereed stond om te vertrekken. Hij had twee knechts, die door den boer naar de stal waren gezonden, helpen inspannen en tot de stad begeleid. Het gezicht van den burgemeester ontstelde hem een weinig, daar hij deze nog nooit op de boerderij gezien had. Dit werd door den boer en den burgemeester opgemerkt. De huishoudster fluisterde den laatste iets in het oor en deze

vraagde Dirk strak aanziende: „Wel vriendje! waar bewaard gij uwe kleederen?”

„Ik heb bijna geen kleederen — antwoordde Dirk — en die ik heb zijn in een kist op zolder.”

„Ik moet ze zien!” hernam de burgemeester.

Dirk die van dit alles niets begreep, aarzelde! want in zijn kist stond een doosje, waarin hij eenige centen bewaarde die hij van tijd tot tijd van deze en gene gekregen had.

„Kom, kom, — sprak de burgemeester, zijne aarzelingszichte — breng mij maar eens bij zijn boeltje,” en ging, door de huishoudster voorafgegaan en door Dirk en de boer gevolgd, naar de zolder: Dirk's kist werd geopend en . . . het horloge onder zijne kleederen op den bodem van den kist gevonden.

Sprakeloos door schrik, staarde Dirk voor zich en stamelde eenige woorden.

„Slechte knaap! is dat uw dank, beloont gij mijne goedheid op zulk een wijze?” sprak de boer, die ook nog een doosje met dertig centen uit de kist haalde. »Gij zijt een dief. Hier is ook het geld dat gij de huishoudster hebt ontstolen. Maar gij zult uw straf niet ontgaan”.

De burgemeester liet den veldwachter roepen; deze nam Dirk bij den kraag van zijn buis, voerde hem weg en sloot hem in de gevangenis.

Zegevierend staarde de huishoudster hem na en bromde tusschen de tanden: »Eindelijk verwijderd”.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het vertrouwen op den Heere niet beschaamd.

Toen de deuren der gevangenis achter Dirk werden gepend, scheen het hem alsof hij had gedroomd. Hij zag om zich heen. Boven in zijn cel was een klein raampje, waardoor zij verlicht werd; een matras en een bank was al wat er in voorhanden was. Waarlijk zijn lot was niet benijdenswaardig.

Bedaard dacht hij eenige oogenblikken na over het gebeurde en begreep dat allen schijn tegen hem was, dat ieder hem voor een dief hield.

Eindelijk barstte hij in tranen los, en op zijn knieën vallende riep hij God aan, die zijn onschuld kende, om hem toch niet te begeven.

Traag kropen de uren om. Slechts tweemaal werden dien dag de deuren van zijn kerker geopend, en hem brood en water gebracht door een man die op geen zijner vragen antwoord gaf.

Het werd nacht en stikdonker. Dirk wierp zich op de matras en trachtte te slapen; maar ook dit scheen hem niet gegund, want het gekrabbel en gepiep van ratten en muizen, die zelfs dikwijls over hem heen liepen, maakten dat in den beginne moeielijk.

Eindelijk sliep hij in, en ontwaakte niet eer, voor dat de zon aan den hemel stond en een harer stralen door het raampje zijner cel deed schijnen.

Dat was voor den gevangene een troost. Die straal herinnerde hem de laatste woorden zijns vaders. Ook hier was God bij hem en zou zijn vertrouwen niet beschaamd maken.

Hij zou zijn onschuld doen blijken.

Zoo verliepen een drietal dagen en evenveel nachten, die voor Dirk weken schenen te zijn. Geen menschelijk wezen

zag hij in die tijd dan zijn zwijgende bewaker; geen ander geluid werd door hem vernomen dan het knarsen der deuren en de akelige muziek van ratten en muizen.

Daar hoort Dirk aan den morgen van den vierden dag, twee personen, te zamen sprekende, naderen, Een hunner steekt den sleutel in het slot.

Wat komen zij doen? Zullen zij Dirk voor den rechter brengen?

Hij beefde als een riet.

Doch wie beschrijft zijne verbazing, toen de deur geopend werd, de burgemeester en de boer voor hem stonden en hij uit hun mond hoort: „Dirk! uw onschuld is gebleken en gij zijt vrij!”

„Vrij! — roept Dirk uit — is mijn onschuld gebleken? O, is het waarheid, vertel mij ben ik vrij?”

„Dat zult gij wel zien, kom maar mede” — sprak nu de boer en nam Dirk met zich naar zijne woning, en niet eer voor dat zij zich in de mooie kamer bevonden, kon Dirk de werkelijkheid zijner vrijheid gelooven.

„Maar hoe is mijn onschuld toch aan aan het licht gekomen?” vroeg Dirk na eenige oogenblikken, toen de boer een heerlijk ontbijt voor hem liet brengen.

„Ik zal het u zeggen — was het antwoord. — Gij weet dat dien morgen, toen ik mijn horloge miste, Huibert en Pieter naar de stad moesten; zij hadden paardendekens noodig die op de achterzolder over een stok hingen. Toen zij boven waren, hoorde zij de huishoudster, die hunne aanwezigheid niet bemerkte, den trap opkomen Zij begaf zich naar de voorzolder, waar uw kist stond. Eenige oogenblikken vertoefde zij daar en duidelijk hoorden de beide knechts haar eene kist openen en weer sluiten, waarna zij zich verwijderde Zij sloegen hierop verder geen acht; doch toen zij gisteren avond thuis kwamen en het gebeurde vernamen, kregen zij kwaad vermoeden, te meer toen zij zich overtuigden dat alleen uw kist daar stond. Zij deelden mij een en ander mede

en ik verzocht den burgemeester nogmaals ten mijnent te komen en drong op spoed aan, daar heden de rechter zou komen om u in verhoor te nemen. Het gelukte hem spoediger dan ik dacht de huishoudster tot bekentenis te brengen. Zij is daarop dadelijk uit mijnen dienst ontslagen en bevindt zich thans in uwe plaats in de gevangenis. Straks zal zij in verhoor genomen worden."

Wat Dirk gevoelde toen de boer hem dit alles mededeelde wagen wij niet te beschrijven; maar dat een danklied van zijne lippen vloeide en tot den troon van God opsteeg, behoeft niet te worden gezegd.

„Nu heb ik nog iets met u Dirk! — sprak de boer verder. — De huishoudster haatte u, omdat zij zag dat gij een brave jongen zijt, en vreesde dat ik bij mijn dood u een gedeelte van mijn vermogen zou vermaken, omdat gij toch eenigszins in mijne familie zijt en ik behalve u geene bloedverwanten bezit. Wat zij reeds vreesde wil ik verwezenlijken. Wilt gij mijn zoon zijn, dan zal ik u als mijn kind behandelen."

Elk begrijpt dat Dirk dit aanbod gaarne aanam. Nu begon voor hem een nieuw leven. Hij had den boer als een vader lief en toen deze stierf, werd Dirk zijn eenige erfgenaam.

Dirk leeft nog op dezelfde boerderij, omgeven door een brave vrouw, kinderen en kleinkinderen. Gaarne vertelt hij zijne geschiedenis en eindigt altijd met de woorden die wij hier boven schreven: Die op den Heere vertrouwt, zal niet beschaamd worden.

Bij DE ERVEN J. L. NIERSTRASZ, te 's Gravenhage is geheel in denzelfden trant als DIE OP DEN HEERE VER-
TROUWT, ZAL NIET BESCHAAMD WORDEN, zooeven mede
verschenen :

VOOR MOEDER.

DE BERENKLAUW, (uit de geschiedenis der zending onder
de Eskimo's).

HERVORMER EN KRIJGSMAN, (uit het begin der Her-
vorming in Zwitserland).

Deze boekjes, alle geschreven door **J. VERHAGEN**, ter
grootte van 16 bladzijden, alle keurig bewerkt, zijn voorzien van
een toepasselijk gekleurd plaatje en gevat in een net geillus-
treerden omslag met plaat.

Bij voortdoring wordt de aandacht gevestigd op de ten dienste van Kerk- en
School, Huisgezin en Catechisatie **goedkoope** uitgaaf van het **Nieuwe Testa-
ment** en de **Psalmen**, *benevens* de **Catechismus**, en al de **Liturgische
Geschriften** in 32°, bewerkt en met voorwoord voorzien door **professor L.
Lindeboom**, leer. a/d Theol. School te Kampen, uitgegeven door de **Erven J. L.
Nierstrasz** te 's Gravenhage.

Deze uitgaaf wordt aanbevolen en gesteund door het Gereform. Tractaat Ge-
nootschap *Filippus*; de Zondagschool Vereeniging *Jachin*, door de *Standard*, de
Bazuin, de *Boodschapper*, de *Roepstem* en andere Christelijke Bladen.

Die uitgaaf is verkrijgbaar in 14 verschillende soorten.

- No. 1. Nieuwe Testament met Psalmen,
Catechismus, Vijf Artikelen te-
gen de Remonstranten en al de
Liturgische Geschriften, uitge-
geven onder toezicht en met
voorwoord van prof. L.
LINDEBOOM, te Kampen;
32°, linnen stempelband, verguld
op snede.
„ 2. Id. id. marmer op snede.
„ 3. Nieuwe Testament met Psalmen
en Catechismus 32°, verguld op
snede.
„ 4. Id. id. marmer op snede.
„ 5. Nieuwe Testament 32°, verguld
op snede.

- No. 6. Nieuwe Testament 32°, marmer
op snede.
„ 7. Psalmen met Catechismus 32°
verguld op snede.
„ 8. Id. id. marmer op snede.
„ 9. De Belijdenisschriften, Catechis-
mus en de Vijf Artikelen.
„ 10. De complete uitgave (No. 1) ge-
bonden in leder, verguld op snede.
„ 11. Id. id. geruit leder.
„ 12. Id. id. chagrin leder
voor slot.
„ 13. Id. id. id. voor por-
tefeuille.
„ 14. Id. id. effen chagrin
leder.

De prijzen zijn van af 15 cent en hooger.

Deze uitgaaf is **goedkooper** en **vollediger** dan **enig andere** uitgaaf; zij is bo-
vendien **betrouwbaar**; de band is met zorg bewerkt.

Zeer bijzonder wordt U opmerkzaam gemaakt op de nummers 1 en 2

Deze boekjes zijn **goedkooper** dan **enig andere** hier te lande verschij-
nende uitgaaf, te meer wanneer men bedenkt dat in geen andere uitgaaf tot dien
prijs, behalve het Nieuwe Testament, de Psalmen en Catechismus, bovendien is
opgenomen de Belijdenis des Geloofs, de Vijf artikelen en al de Liturgische Ge-
schriften, en de boekjes zoo net zijn afgewerkt.

Verkrijgbaar in elken Christelijken Boekhandel en direct bij de **uitgevers de
Erven J. L. Nierstrasz**, te 's Gravenhage op franco aanvraag per post.